

Komünistler ne istiyor?

Komünistlerin ne istediğini iki sözcükle özetlemek gerekirse, bunlar eşitlik ve özgürlük olacaktır. Önce bu ülkedeki herkesin, sonra da dünya üzerindeki bütün insanların eşitlik içinde ve özgürce yaşamasını istiyoruz.

Bugün, dünya üzerinde, tüm insanların sağlıklı bir şekilde beslenmesine yetecek kadar yiyecek maddesi üretilmesine rağmen küçük bir azınlık patlayacak kadar tıknırken, her yıl milyonlarca ton buğday, mısır, domates, süt, et vb. tarlalarda ya da depolarda çürüyor. Yoksulluk ve sefaletle itilmiş milyarlarca insanın elinde bunları almaya yetecek kadar para olmadığı için!

İnsanların büyük çoğunluğu "geçim sıkıntısı" çekiyor. Neden? Tembel ya da akılsız oldukları için mi? Elbette hayır! Çalışmak ve üretmek için gerekli araçlardan yoksun oldukları için. Fabrikalar, makineler, hammaddeler ve teknoloji, sermaye sahiplerinin elinde. Sermaye sahipleri yüzyıllardır yan gelip yatıyor! Onlar, hiç çalışmadan servetlerine servet katıyor. Buna karşın, ömür boyu onların fabrikalarında, bankalarında, marketlerinde çalış-

şanlar, ay sonunu nasıl getireceklerinin hesabını yapmaya devam ediyor. İşten attıkları ya da hiç iş vermedikleri insanlarsa yoksulluk içinde kıvranıyor. Bize bunun bir "kader" olduğunu söylüyorlar. Yani, düpedüz ve açıkça, yalan söylüyorlar.

Kendi ülkemize bakalım. Türkiye'nin kaynaklarının yetersiz olduğunu iddia ediyorlar. Bu ülkenin kaynakları, bu ülkedeki herkesin insanca bir yaşam sürmesine yeter de artar. Yeter ki, küçük bir azınlığın elinden alınsınlar ve toplumsal çıkarlar doğrultusunda kullanılabilirler. Yeter ki, patronların elindeki madenler, fabrikalar ve bankalar kamulaştırılsın. Biz, bu ülkenin kaynaklarını kullanarak ve merkezi planlama yoluyla, bir sanayileşme ve kalkınma hamlesi gerçekleştireceğiz. İşte o zaman, insanlar arasındaki sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmak mümkün olacak. İşte o zaman, insanlar arasındaki doğal farklılıklar, eşitsizliklere yol açmak yerine, hep birlikte daha hızlı bir şekilde ilerlememize hizmet edecek. Bu ülkenin insanları, her tür sömürden ve baskıdan ancak o zaman özgürleşebilecek. İşte bu, sosyalizmdir!

Komünistler neden hep "sınıf" diyorlar?

Şimdiye kadarki tüm toplum tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. Tarihin önceki çağlarında, her toplumun farklı şekilde kademelendirildiğini görüyoruz. İnsanlık tarihi ilkel komünal toplum, köleci toplum ve feodalizm dönemlerini yaşadı. Bu dönemlerde birbirinden farklı, birbirleriyle çatışan toplumsal kademeler, yani sınıflar var oldu. Feodal toplumun yıkıntılarında doğan modern burjuva toplum, sınıfları ve sınıf karşıtlıklarını ortadan kaldırmadı. Yalnızca eskilerinin yerine yeni sınıflar, yeni baskı koşulları ve yeni mücadele biçimleri koydu. Ancak çağımız, burjuvazinin çağı, sınıf karşıtlıklarını basitleştirmiş olmasıyla farklılaşır. Tüm toplum giderek doğrudan birbiriyle karşı karşıya gelen iki büyük sınıfa bölünüyor: burjuvazi ve proletarya. Burjuvazi, iktidara geldiği her yerde, insanla insan arasında çıplak çıkardan, duygusuz "nakit ödeme"den başka hiçbir bağ bırakmadı. Bireysel değeri değişim değerine indirgedi ve sayısız belgeye bağlanmış ve kazanılmış özgürlüğün yerine tek bir özgürlüğü, vicdansız ticaret özgürlüğünü koydu. Şimdiye kadar tüm mesleklerin ha-

lelerini söküp attı. Doktoru, avukatı, şairi, bilim insanını ücretli emekçisi durumuna getirdi. Aile ilişkisinin doku-naklı duygusal peçesini yırtıp attı ve onu salt bir para ilişkisine indirgedi. Dünya pazarını sömürmesi aracılığıyla tüm ülkelerin üretim ve tüketimine kozmopolit bir nitelik kazandırdı. Eski ulusal sanayiler imha edildi ve hala her gün imha ediliyor.

Bugüne kadarki tüm toplumlar ezen ve ezilen sınıflar arasındaki karşıtlığa dayanıyordu. Ancak komünistlerin uğruna mücadele verdikleri proletarya iktidarı, yani sosyalizm ezen ve ezilenlerin ortadan kalktığı sınıfsız ve sömürsüz bir toplumu yaratacaktır. Komünistler, proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirip üretim araçlarının devlet mülkiyeti haline getirilmesini savunurlar. Bu anlamıyla da üretim araçlarının özel mülkiyeti ortadan kaldırılmış olacaktır.

Komünistler neden bütün patronlara düşman?

Hangi alanda olursa olsun, bir üretimin yapılabilmesi için gerekli araçların mülkiyetini elinde bulunduran kimseye

“kapalist” diyoruz. Bu kimse, o araçları kullanıp üretim yapmaları için başka insanların çalışmasına ihtiyaç duyar ve onların emek güçlerini belirli bir ücret karşılığında satın alır. Nedeni çok basittir: Birincisi, o araçlar durduk yerde hiçbir işe yaramaz, beş para etmez. İkincisi, patron dediğimiz kişi, o araçları kendisi kullanıp herhangi bir şey üretemez. Patronun emek güçlerini kiraladığı işçiler, üretimi gerçekleştirir. Yarattıkları değer bir kısmını işçilere ücret olarak geri veren patron, bu değer bir kısmına da kendisi için el koyar. İşte bu, işçilerin ürettiği değer bir kısmına patron tarafından el konulması, sömürü anlamına gelir. Kısaca anlattığımız bu durumun, sömürünün, kötü olduğu ve pek çok başka kötülüğün de kaynağı olduğu besbellidir. Ama bunun patronun iyi ya da kötü insan olması ile bir ilgisi yoktur. Diyelim, herhangi bir patron, fakirlere sadaka verse, hayvanları sevse, acı olaylar karşısında iki gözü iki çeşme ağlamadan durmasa, kısacası onu tanıyanlar tarafından genellikle iyi bir insan olarak kabul edilse bile, “ben bu sömürden vazgeçeyim” diyemez. Çünkü o zaman, kârını devam ettiremez, kendisi de patron olmaya devam edemez. Komünistler patronlara düşmanlığı bizzat o kişilerle ilgili değil, sömürü ilişkileri içinde ortaya çıkan ve patronların içinde var olduğu sınıfla ilgilidir. Komünistler, sermaye sınıfına düşman olduğu için patronlara karşıdır.

Komünistler işsizliğin ve yoksulluğun kader olmadığını bilir!

Bugünkü sömürü düzeninde, çok küçük bir azınlık ülke zenginliğimizin önemli bir bölümüne sahip olurken, çoğunluğu oluşturanlar ülke zenginliğinden çok az pay alıyor. Ülkemizin zenginliği, emekçilerin ürettikleri; bir avuç zengin malı, mülkü, parası haline geliyor. Zengin azınlığın aldığı pay arttıkça, emekçi halkın aldığı pay azalıyor. Zenginlerin elde ettiği servetler, çok çalıştıkları için değil; emekçileri sömürüp, ülkemizin tüm kaynaklarını talan etmeleri sayesinde oluşuyor. Zengin daha zengin olurken, yoksullar daha yoksul oluyor. Bu, sömürü düzeninin kuralıdır. Patronlar ve onların siyasi partileri, işçilerin aldığı payın azalması için çaba gösterir. Daha fazlasını kazanmak, daha fazlasını kazandırmak isterler. Bu düzen böyle devam ettikçe de yoksulluk artar. Sonra da bizim yoksulluğun kader olduğuna inanmamızı beklerler. Çoğu zaman, işsizliğin ve yoksulluğun nedeninin nüfus artışında olduğu söylenir. İşsizlik, kapitalizmde hiçbir zaman sona ermez, kapitalizmin doğasında işsizlik vardır.

İş alanlarının yaratılması için yatırım yapılması gereklidir. Devlet tamamen bu alanı terk etmiş, özelleştirmelerle elindekileri de satmıştır. Sermayedarlar ise kendileri için kârlı alanlarda yatırım yapmak ister. Bazıları ise yatırım yapmaz, ithalat-ihracat ile üretmeden, tüketime yönelik olarak çalışır. Yeni iş alanlarının yaratılmaması, emekçilerin daha ucuza çalışmalarını sağlamak için yapılan düzenlemeler yoksulluğu ve işsizliği artırır. Oysa üretilen tüm değerlerin eşit paylaşımı mümkün olsa, özel mülkiyet ortadan kaldırılsa ülkemizde yoksulluk da işsizlik de ortadan kalkar. İşsizlik ve yoksulluk sermaye düzeninin sorunudur ve bu nedenle kader değildir. Bu düzen değiştiğinde, işçiler iktidara geldiğinde, işsizliğin de yoksulluğun da sonu gelecektir.

Komünistler “devlet düşmanı” mı?

Bugünkü sömürü düzeninin devamından yana olanların komünistlerle ilgili olarak öne sürdüğü yalanlardan biri komünistlerin **anarşiden** yana olduğu, ülkenin yönetilememesini sağlamaya çalıştığıdır. Sabah akşam devletin kendilerini nasıl engellediğini, devletin küçülmesi hatta önemli hiçbir

işçiokulu FASİKÜL 29:

Komünistler kimdir, komünistler neyi savunur?

alanla ilgilenmemesi gerektiğini savunanların komünistleri devlet düşmanı olarak göstermeye çalışması da başlı başına gülünçtür. Komünistler, devletin okulları olmasın, eğitim yapılmasın, ordu olmasın, Devlet Su İşleri olmasın, baraj yapılmasın demiyor. Aslında bunu söyleyenler bugün "devleti yönetenler"dir. Komünistler eğitim ve sağlık hizmetlerinin devlet eliyle, eşit ve parasız olarak sağlanması gerektiğini söylüyor. Komünistler, kamu kaynaklarının planlı bir şekilde seferber edilmesini, devletin herkesin iş sahibi olmasını ve insanca koşullarda barınabilmesini sağlamasını savunuyor. Komünistler, devleti, iktidarı elinde tutan sınıfın aracı olarak görürler. O nedenle, biz devlete değil, o devleti kullanan sınıfa ve yaratılan düzene karşıyız. İnsanın insanı sömürdüğü bu düzende sermaye sınıfı iktidardadır. Devlet, bugün onların elinde bu düze-

nin devamını sağlamak için bir araç konumundadır. Emekçilerin, halkın iktidarında ise devlet, tüm halkın çıkarları için kullanılacaktır. Sınıfların ortadan kalktığı geleceğin dünyasında, toplumsal iş bölümünün nasıl yürütüleceği, bunun için gerekli araç veya araçların nasıl oluşturulacağı, o zaman devlete nasıl rol düşeceği bambaşka bir tartışma olup, bugünün sorunlarıyla pek bir ilgisi bulunmamaktadır.

Komünistler din düşmanı mı?

Komünistler, insanların kişisel inanç ve vicdan özgürlüğünü sonuna kadar savunur. Bu yüzden de dinci gericiliğe karşıdır; çünkü gericiler, başka inançtan insanlara ve inanmayanlara baskı kurar. Bu ülkede Alevilerin maruz kaldığı hakaretler, bunun en büyük kanıtıdır.

işçiokulu FASİKÜL 29:

Komünistler kimdir, komünistler neyi savunur?

Komünistlere göre herkes neye inanacağına karar vermekte sonuna kadar özgürdür. Asıl sorun, insanların inanç özgürlüğü konusunda değil, başka bir noktada çıkmaktadır. Dinci gericiler ve yobazlar, meselenin bir kişisel inanç meselesi olarak görülmesine itiraz ederler ve şöyle derler: "Din sadece kişisel bir mesele değildir, toplumsal ve siyasal düzen hakkında da kurallar koyar." Yani aslında, toplumsal ve siyasal hayatın da dine göre düzenlenmesini isterler. Komünistlerin bu konudaki tavrı nettir: Din ve vicdan özgürlüğü başkadır, dinin toplumsal ve siyasal hayata kuralları koymaya kalkışması, yani siyasallaşması başka...

Siyasetin ve toplumun kurallarını, çağın koşulları ve insanlığın vardığı gelişkinlik düzeyi belirler. Bizim işimiz "öbür dünyayla" değil. Biz, bu dünyaya adaleti getirme mücadelesi veriyoruz! Savaşlar, eşitsizlik, sömürü vs. bir alın yazısı değildir. İnsanlık isterse ve mücadele ederse, adil ve eşit dünya kurabilir. Bu yüzden komünistler, din adına adaletin tecellisini "öbür dünyaya" bırakan, eşitsizlikleri "kader" olarak gören bütün anlayışlarla mücadele eder. Komünistler, din düşmanı değildir. Toplumun herhangi ve belirli bir dinî anlayış üzerine kurulmasının ve şekillenmesinin doğru olmayacağını savunur. Bu açıdan, komünistler, toplumdaki bütün dinî inançlara eşit mesafede durur. Ayrıca her dinin kendi inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlanması için gerekli önlemlerin alınmasını da savunur. Komünistler, kişisel inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlandığı, ancak dinin siyasal ve toplumsal yaşantısının kuralları belirlenirken bir referans olmaktan çıktığı, laik bir toplum ve devlet yapısından yanadırlar.

Sosyalist iktidarımızda, inanmama özgürlüğü dâhil, herkesin inanç ve ibadet özgürlüğü güvence altına alınacaktır. Kimseye dini inancından ötürü ayrımcılık veya baskı yapılmayacaktır. Devlet, bütün dinlere eşit mesafede olacaktır.

Komünistler Türk bayrağı taşınmasına karşı mı?

Komünistlerin içinde yaşadıkları ülkelerin bayrakları ile sorunları yoktur ve olmamalıdır. Dolayısıyla Türkiyeli komünistlerin de Türk bayrağı ile alıp veremediği bir şey bulunmamaktadır. Söz konusu olan, emperyalizme ve işgalci güçlere karşı yürütülmüş bir kurtuluş savaşı sırasında şekillenen bir bayraktır. Bu açıdan bakıldığında doğal olan şey, komünistlerin eylem ve etkinliklerinde Türk bayrağı da taşınmasıdır. Anti-emperyalist mücadeleyi simgeleyen bir bayrağın yurtseverlerin, devrimcilerin ve komünistlerin elinde iğreti durmayacağı açıktır.

Ancak Türkiye'de doğal olmayan şeyler yaşanmış ve yaşanmaktadır. Türkiye, kendisinin parçası ve asli unsuru olan Kürt halkının inkâr edildiği ve yok sayıldığı bir ülke haline gelmiştir. Bu inkâr politikalarının en önemli araçlarından birisi, ne yazık ki "bayrak" olmuştur. ABD beslemesi ırkçıların Türk-Kürt düşmanlığı yaratırken bayrağa sınımsız sarılmaları, onların zavallılığıysa bizim de utancımızdır. Türk bayrağını yırtan ya da yakanlar, başka halklara zulmederken eline bayrağı alarak poz vererler, bu ülkeyi büyük bir yıkıma doğru götürmektedir.

12 Eylül faşizmi sırasında Amerika'dan emir alan generaller, bayrağı bir işkence aracı olarak kullanacak kadar pervasızlaşmışlardır. Haftalar boyu gece gündüz İstiklal Marşı dinletilen tutuklular ucuna bayrak takılmış sopalarla dövülmüştür. Bu uygulamaların geride kaldığı da söylenemez. Çetecilerin, uyuşturucu kaçakçılarının, çek-senet tahsil eden mafya özentisi serserilerin cenazeleri Türk bayrağına sarılmakta, cezaevlerinden tahliye edilen katiller bayraklar eşliğinde "ulusal kahraman" ilan edilmektedir. Bu ülkede "bayrak" suç işleyenlerin, işbirlikçilerin, ABD uşaklarının kendilerini aklama vesilesi durumuna getiril-

miştir. Türk bayrağı, emperyalistlerin terör örgütü NATO bayrağının yanına dikilmiştir. Türk bayrağı, emperyalist Avrupa Birliği'nin binasının önünde dalgalanmaktadır. Suçlarından, vatan hainliklerinden utananlar, bayrağın arkasına saklanmaktadır.

Bizim mücadelemiz faşistleri, ırkçıları, çetecileri, ABD uşaklarını bu bayrağı taşıyamaz hale getirmeye dönüktür. Eğer ay-yıldızlı bayrak bağımsızlığın ve egemenliğin sembolüyse, bu ülkeyi bağımlı hale getirenlerin, bu ülkeyi egemen bir ülke olmaktan çıkarıncıların elinde ne aramaktadır?

İşte bu nedenlerle komünistler, bir zorla itaat ve suçları gizleme aracı olarak kullanılan Türk bayrağını eylemlerde taşımamaktadır. Ancak bu durum bayrağın ırkçı, çeteci, Amerikancı ve işbirlikçilerin eline terk edildiği anlamına da gelmemektedir

"Komünist" ismi insanları ürkütmüyor mu?

Maalesef ülkemiz takiyecisi bol bir ülke olduğu için "komünist" ismi insanları ürkütür; "bu insanlardan isminizi gizleyin, olduğunuzdan farklı görünün" gibi telkinler gelebilmektedir. Biz komünistiz. İnsanın insanı sömürmediği, kay-

nakların verimli bir şekilde kullanıldığı, zengin bir toplumun yaratılabileceğine inandığımız için komünistiz. Komünistler yurtseverdir, toplumdur, kamucudur, ilericidir, laikdir, adaletten, eşitlikten ve özgürlükten yanadır. Bu niteliklerinden dolayı komünist olmak, bizim için bir onur kaynağıdır. Şeriatçısının, ırkçısının, kapitalistin kendi kimliğinden utanmadığı bir ortamda, komünistlerin kendilerini gizlemek şöyle dursun daha fazla anlatmaları gerekir.

Tüm sorunların çözümü sosyalizmde mi?

Komünistler, sosyalizme ulaşabilmek için bugünkü düzende yaşanan haksızlıklarla mücadele etmek gerektiğini düşünürler. Haksızlıklarla mücadele etmeden, tek başına isteyerek ve inanarak bir dileğimizin yerine gelebileceğini düşünmek, bizim dünya görüşümüzle taban tabana zıttır. Örneğin, bir komünist eğitim sisteminin ve öğretmenlerin hayat şartlarının kökten değişmesi için sosyalizme inanır ve bunun için mücadele eder. Ancak yine komünistler, bu düzende okula kışın kar kıyamette yürüyerek gitmek zorunda olduğu için donarak ölen öğretmenlerin, öğrencilerin acısını hisseder ve bu koşulların en hızlı şe-

kilde değiştirilmesi için, yani haksızlıkların yarından tezi yok giderilmesi için de mücadele ederler. Bildiğimiz tek bir şey var; bu sömürü düzeninde insanlığın hiçbir temel sorunu köklü bir şekilde değiştirilemez. İşte bu yüzden bugün karşılaştığımız her türlü haksızlığın ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması için var gücümüzle mücadele edeceğiz, ancak bu sorunlarının köklüce çözümünün sosyalizmde olduğunu asla unutmayacağız.

Sosyalizm ölmedi mi?

Sosyalizm, 1989 yılında ciddi bir yenilgiye uğradı. Aradan geçen süre içinde bu yenilginin yalnızca eski sosyalist ülke halkları için değil, dünya üzerindeki tüm emekçiler için bir yıkım anlamına geldiği belirginlik kazandı. Geçmişte iş, eğitim, sağlık, konut ve ulaşım sorunu nedir bilmeyen eski sosyalist ülke yurttaşları, bugün, kapitalizmin yalnızca ışıltılı vitrin camları anlamına gelmediğini acı bir şekilde tecrübe etti. Artık kapitalizmin işsizlik, yoksulluk, emekçi çocuklarının okuyamaması, parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanamaması ve ellerine geçen az miktardaki paranın da konut ve ulaşım harcamalarına gitmesi anlamına geldiğini onlar da biliyor. Diğer yandan, sosyalizmin yenilgisinden bu yana, emperyalistler ve sermaye sahipleri, emekçilere çok daha pervasızca saldırıyor. "Sosyalizm tehdidi"nin zayıf düşmesinden bu yana, emperyalist ülkelerdeki emekçiler de, özelleştirmelerle, sosyal devletin tasfiye edilmesiyle, eğitimin paralı hale getirilmesiyle ve taşeronlaştırmayla karşı karşıya. Evet, kapitalizm henüz "ölmedi". Ölmediği için de, öldürmeye devam ediyor! Sosyalizmin bir kutup olmaktan çıkmasının ardından, savaşlar ve katliamlar başımızdan eksik olmadı. Kapitalizm ölmediği gibi bir dizi musibeti yaşıyor da... Gericilik, yobazlık, kültürsüzlük, yozlaşma ve savaşlar kapitalizm sayesinde, kapitalizm onları istedi diye yaşıyor.

Komünistler neden hep örgütlü mücadeleyi öne çıkarır? Sermaye sınıfının işçi sınıfını ezmek için örgütlediği ve toplumun bütününe egemen kıldığı ideolojik, siyasi ve fiziksel güçlere karşı ancak örgütlü bir mücadele verilebilir. İşçi sınıfı iktidarıyla sınıfsız bir topluma doğru ilerleme bilinci etrafında örgütlenen bir siyasi mücadele, işçileri egemen sınıfın egemen ideolojisinden kurtarmanın tek yoludur. İşte bu sıraladığımız nedenlerden ötürü bu düzenin sahibi burjuvalar ve onların ideologları örgütlü mücadelenin "tehlikeli" olduğunu söyleyip dururlar. Otobüse binmek tehlikeli midir? İstatistiklere göre, evet! Türkiye'nin karayollarında her yıl yüz binlerce kaza yaşanıyor ve bu kazalarda beş binin üzerinde insanımız ölürken yüz binin üzerinde insanımız yaralanıyor. Ya çalışmak? İstatistiklere göre, evet! Yalnızca sigortalı işçilerimiz, her yıl yüz binin üzerinde iş kazası geçiriyor. İş kazaları ya da meslek hastalıkları nedeniyle her yıl binin üzerinde sigortalı işçi ölüyor ve on binlerce işçi sakat kalıyor. Ancak bu ülkenin insanları açısından en büyük tehlike, bu düzenin sürüp gitmesidir! Bu düzenin devamından çıkar sağlayanlar, doğal olarak, bu ülkenin insanlarında örgütlü mücadeleye dönük bir korku yaratmaya çalışıyor. Çünkü biliyorlar ki, bu düzende, örgütlü olmayan insan, ensesine vurduklarında lokmasını alabilecekleri insandır. Örgütlü mücadele, "ben kendimi kurtarmaya bakarım arkadaş" diyenlerin harcı değildir. Ama bu dünyada "insanca ve onurlu" bir yaşam sürmenin olmazsa olmazları arasında, haksızlıklara karşı mücadele etmek de var. Haksızlıklara karşı mücadele etme cesareti, ancak örgütlü mücadeleyle kazanılabiliyor! Yanlış yapma veya başarıya ulaşamama riski elbette var. Ama yanlış yapma ihtimalinin bulunması nedeniyle, bugünkü yanlış düzeni değiştirmek için hiçbir şey yapmamak, en büyük yanlış olacaktır.

TARTIŞMA SORULARI

1. Komünistler ne ister, neyi savunurlar?
2. Komünistler neden hep "sınıf" diyorlar?
3. Komünistler neden bütün patronlara düşman?
4. Komünistler işsizliğin ve yoksulluğun kader olmadığını iddia ederler. Bunun gerçek olup olmayacağını tartışınız...
5. Komünistler "devlet düşmanı" mı?
6. Komünistler din düşmanı mı?
7. Komünistler Türk Bayrağı taşınmasına karşı mı?
8. "Komünist" ismi insanları ürkütmüyor mu?
9. Tüm sorunların çözümü sosyalizmde mi?
10. Sosyalizm ölmedi mi?
11. Komünistler neden hep örgütlü mücadeleyi öne çıkarır?